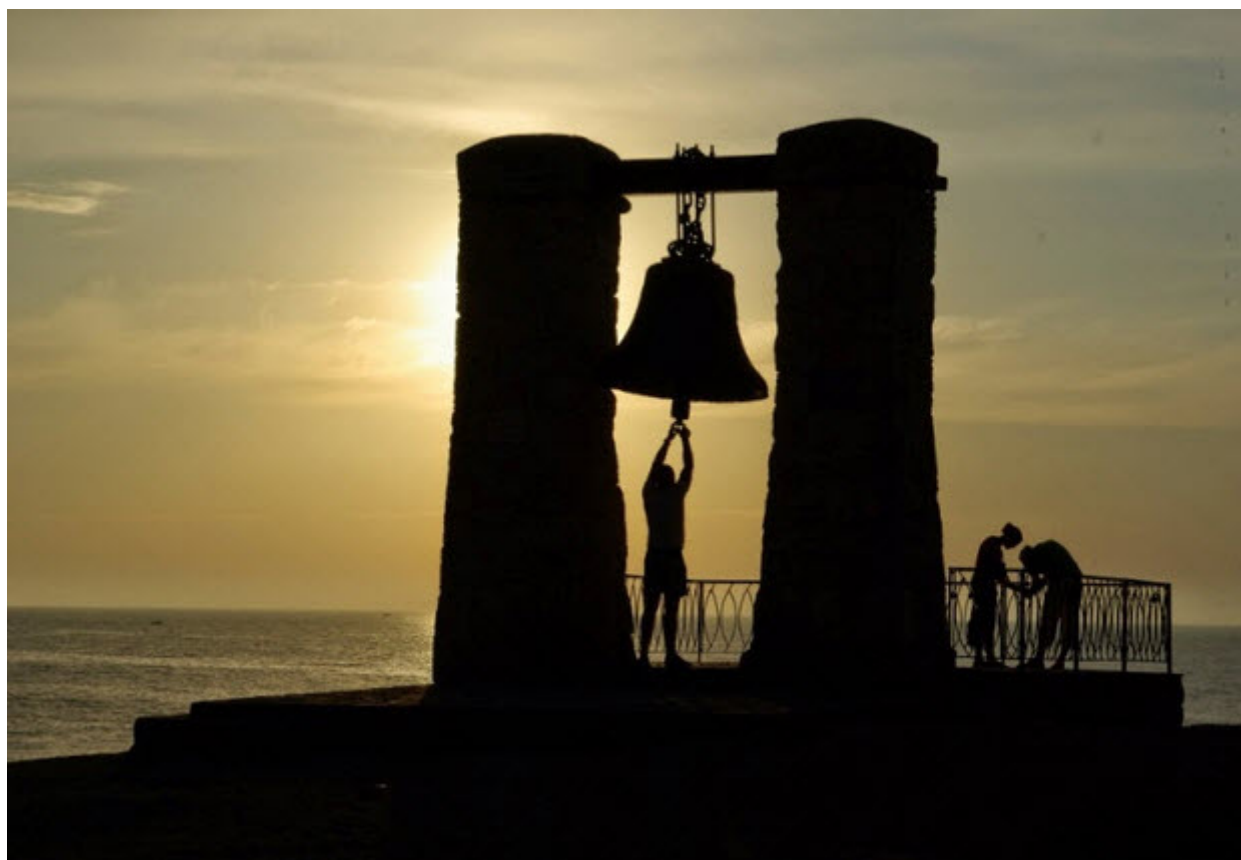
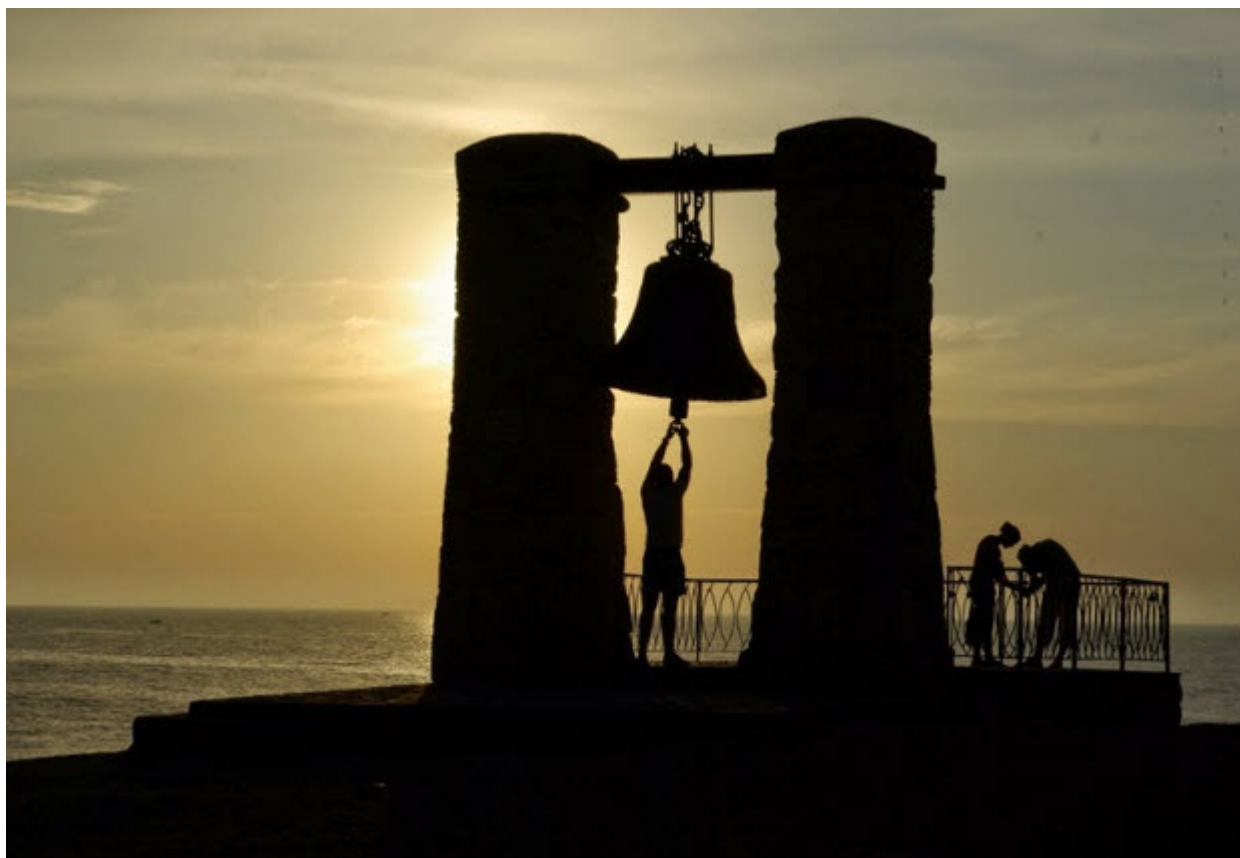

28 Οκτωβρίου 2021

Η καμπάνα- (Αληθινή ιστορία)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα 'μαθες, παππού; Από 'δώ κι εμπρός τα μαγαζιά θ' ανοίγουν και τις Κυριακές.

-Τι λες, παιδάκι μου, στύλωσε με απορία και έκπληξη τα γεροντικά, θολωμένα απ' τα χρόνια μάτια του πάνω στον εγγονό του ο μπαρμπα-Δημητρός.

-Ναι, παππού, είναι απόφαση του Υπουργού.

-Άλλο και τούτο. Και γιατί, μαθές, αυτό; Πως του 'ρθε να βγάλει τέτοια απόφαση;

-Είναι νόμος του κράτους, παππού. Κάποιες Κυριακές το χρόνο τα καταστήματα μπορούν να παραμένουν ανοιχτά, να πηγαίνει ο κόσμος να ψωνίζει.

-Δηλαδή, θες να πεις, θα χτυπά η καμπάνα το πρωί, και ο κόσμος θα βγαίνει για την αγορά;

-Ε, κάπως έτσι...

Κούνησε το κεφάλι του λυπημένος ο γέροντας. Χαμήλωσε κουρασμένο το βλέμμα του, έμεινε για λίγο σκεπτικός, κι έπειτα, χωρίς να το σηκώσει πάλι, μονολόγησε:

-Δεν πάμε καλά. Το λέω εγώ. Θα μας χάσει ο Θεός!

Και βύθισε πιότερο το κεφάλι στο στέρνο του.

-Παππού, θυμάσαι - τον έβγαλε απ' τον μελαγχολικό του βυθισμό ο εγγονός - θυμάσαι που ερχόμασταν μέρες Πάσχα στο χωριό, όταν ήμουν στο Δημοτικό, κι έτρεχα με τα άλλα παιδιά ποιός θα χτυπήσει την καμπάνα Μ. Παρασκευή, όλη τη

μέρα πένθιμα, και μετά, την Ανάσταση...; Τι γινόταν τότε!... Ε, θυμάσαι;

-Αχ, καλό μου παιδί, εσύ μόνο αυτό θυμάσαι! Φυσικό είναι. Στην πόλη μεγάλωσες, δε νογάζ τι θα πει ο ήχος της καμπάνας. Για μας στο χωριό τα χρόνια εκείνα ξέρεις τι ήταν η καμπάνα; Όλη η ζωή μας με την καμπάνα κυλούσε. Θεσ χαρά, θεσ γάμος, θεσ πανηγύρι, θεσ θλίψη και πένθος, κίνδυνος, φωτιά, μάζωξη του χωριού στην πλατεία, όλα με την καμπάνα σημαίνονταν. Με την καμπάνα της εκκλησιάς. Καταλαβαίνεις τι θα πει αυτό; Η εκκλησιά ήταν η μάνα μας, και η καμπάνα η φωνή της. Έτσι τη νιώθαμε, γιόκα μου. Μιλούσε ο ήχος της. Με πιάνεις; Μιλούσε... Να, τώρα δα, μου 'ρθε στη σκέψη και ο Παναής...

-Ποιός είπες, παππού;

-Ξέρεις τι θαύμα έγινε με δαύτον τον άνθρωπο, παλληκάρι μου, με την καμπάνα; Σαν τώρα θυμάμαι τα λόγια του, που μας διηγιόταν στην πλατεία του χωριού...

Ο Παναής, που λες, ήταν φοβερός άνθρωπος. Αγρίμι σωστό. Αλειτούργητος και αλιβάνιστος. Τσομπάνης πάνω στο βουνό, με τις στάνες του καταγίνονταν ολοχρονίς. Το πόδι του είχε χρόνια ολόκληρα να το πατήσει στην εκκλησιά.

«Δεν πατάω εγώ στο μαγαζί του παπά», έλεγε.

Δεν ξέρω, κάτι φαίνεται, παλιά, μια παραξήγηση, κι ούτε απ' έξω απ' την εκκλησιά δεν ήθελε να περάσει, ένα σταυρό να κάνει ο βλογημένος! Αλειτούργητος χρόνια και ακοινώνητος, παιδί μου. Είχε αγριέψει το πρόσωπό του. Κι απ' την κοινωνία μέσα ξεχωρίστηκε, σαν - τι να πω; - σαν αφορεσμένος εκεί πα στο βουνό, αλάργα, στις στάνες...

Αυτόν, που λες, τον Παναή, μια μέρα τον είδαμε στην εκκλησιά. Κοιταχτήκαμε αναμεταξύ μας. Τι έπαθε ο Παναής; Το κεφάλι χαμηλά, αξύριστο, άλουστο το πρόσωπό του, κι ούτε που το σήκωνε μια στάλα. Κάθισε σ' όλη τη λειτουργία και μετά έφυγε σαν κυνηγημένος. Και την άλλη φορά πάλι, και πάλι. Πρώτος στην εκκλησιά ο Παναής. Ημέρευε το πρόσωπό του. Για καιρό όμως δε μιλούσε. Μιλιά, σου λέω. Έπειτα από καιρό μας βρήκε στην πλατεία. Τον φωνάξαμε για καφέ κι εκεί μας τα 'πε όλα.

-Τι είπε, παππού;

-Σαν τώρα θυμούμαι τα λόγια του:

«Τι 'ναι αυτό που μου γίνηκε, ωρέ παιδιά; Δεν μπορώ να το γροικήσω. Μπορείτε σεις να μου το ξηγήσετε;

Ήμαν, μαθές, πάνω κει κι έβοσκα τα πρόβατα. Απόβραδο, και θα τα 'μπαζα σε λίγο στη στάνη. Έκατσα μια στιγμή στο χορτάρι, έτσι φρέσκο που 'ταν, Απρίλης μήνας βλέπεις. Φύσαε στρωτό μαϊστράλι. Πεθαμένους ανάσταινε, τέτοια φυσηματιά. Έτσι με 'σύχασε αυτό το απόγι και δεν έλεα να σηκωθώ απ' εκεί.

Και τότε ήταν... Ήρθε στ' αυτιά μου η καμπάνα. Η καμπάνα του αϊ-Γιώργη, εδώ, της εκκλησιάς. Μπας και πρώτη φορά τη γροικούσα; Κάθε μέρα δε χτύπαγε; Ε, σας λέω, πρώτη φορά τη γροίκησα. Δηλαδή, πως να σ' το πω, βάρεσε μέσα μου ο χτύπος, κατάλαβες; Τινάχτηκα πάνου. Για μένα βαράει η καμπάνα, είπα. Για μένα! Το 'νωθα αυτό το πράμα, κατάλαβες; Κι αμέσως, σαν - τι να πω; - σα λιβάνι να μου 'ρθε. Έπαθα, σου λέω! Μ' έπιασαν τα δάκρυα. Για μένα βαράει η καμπάνα, έλεγα, για μένα! Να, αυτό έπαθα. Μπορείς τώρα συ να το ξηγήσεις;».

Αυτά είπε ο Παναής. Και τότε, που λες, γιόκα μου, σηκώθηκε ο γεροντότερος και στάθηκε αναμεσό μας κι έδωσε ερμηνεία: «Αυτό, χωριανοί, δεν είναι τυχαίο πράμα. Παναή, αυτή δεν ήταν η φωνή της καμπάνας. Ήταν η φωνή του Θεού! Κατάλαβες; Με τη φωνή της καμπάνας σου μίλησε ο Θεός. Σου 'δωσε νόημα ο Θεός να σε μπάσει στην εκκλησιά. Πως συ σφυράς και μπάζεις τα πρόβατα στη στάνη; Έτσι και ο Θεός. Και το 'πιασες, Παναή, το νόημα. Το 'πιασες! Και δεν είσαι τώρα ο αλειτούργητος και ο ακοινώνητος. Κατάλαβες, αυτό ήταν».

-Αυτό ήταν, γιόκα μου. Η καμπάνα! Και τώρα μου λες, θα σημαίνει την Κυριακή το πρωί, και ο κόσμος θα βγαίνει στην αγορά για ψώνια. Αχ, και θα μας χάσει ο Θεός, παλληκάρι μου. Τι να πω, δεν ξέρω...

Από το περιοδικό "Ο ΣΩΤΗΡ" christianvivliografia

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com